

Sessiz Keman

Yavuz DEMİRKIRAN

Sessiz Keman

Yavuz DEMİRKİRAN

Emma büyük, yemyeşil bir ormanın kıyısındaki küçük bir kulübede yaşıyordu. Sekiz yaşındaydı, yaşına göre küçüktü; sıcak açık kahverengi teni ve kırmızı kurdeleyle bağlanmış dalgalı kestane rengi saçları vardı. Sarı yağmurluğu, bahçe yolunda zıplarken hışırdıyordu. Orman hayvanlarını izlemeyi ve birbirlerine ne söylediklerini merak etmeyi çok severdi.

Bir öğleden sonra, Büyükbaba Elias Emma'yı sıcacık mutfağına çağırdı. Güneşten yıpranmış açık teni, gür beyaz sakalı ve tel çerçeveli gözlüklerinin ardında sevecen gri gözleri vardı. Evin içinde bile kahverengi yün hırkasını ve yeşil atkısını giyerdi. 'Sana bir şeyim var,' dedi ve ona eski püskü ahşap bir kutu uzattı. İçinde küçük, eski ve güzel bir keman duruyordu.

Emma'nın ela gözleri parladı. Kemanı çenesinin altına yerleştirdi ve yayı tellerin üzerinde gezdirdi. Ama hiç ses çıkmadı. Ne bir cıyıklama, ne bir uğultu. Tekrar tekrar denedi, çilli burnu çabayla kırıştı. 'Sessiz, Büyükbaba,' diye fısıldadı. 'Belki bozulmuştur.' Büyükbaba sadece gizemli bir gülümsemeyle gülümsedi. 'Bazı müzikler kalple duyulur,' dedi.

Emma sessiz kemanı eve götürüp rafına koydu. Günler geçti ve neredeyse onu unuttu. Sonra bir sabah, parmağıyla tellerin tozunu alırken penceresinin dışında bir şey fark etti. Kuş banyosunda, kabarık kuyruklu ve minik meşe palamudu başlıklı küçük, kızıl kahverengi bir sincap oturmuş, dosdoğru ona bakıyordu. Tellere tekrar dokunduğunda daha çok hayvan belirdi.

Emma sarı yağmurluğunu ve kırmızı çizmelerini giyip bahçeye çıktı. Kulağı çentikli sincap aşağı koştu ve heyecanla cıvıladı. 'Ben Pip'im,' der gibiydi. 'Kemanının gizli müziğini duyabiliyoruz!' Emma şaşkınlıkla nefes aldı. Tellere dokundu; kuşlar daha yakına uçtu, bir tavşan çalılarının arasından hoplayarak çıktı ve bir kirpi ayaklarının dibinde açıldı. Hepsî güzel bir ezgi dinliyormuş gibi sallanıyordu.

O günden sonra Emma her öğleden sonra sessiz kemanını çaldı. Hiçbir şey duymasa da orman hayvanları her yerden geliyordu. Sincap Pip onun rehberi oldu; hangi canlıların geldiğini ve nasıl tepki verdiklerini gösteriyordu. 'Müzik bizi mutlu ediyor,' der gibiydi Pip'in hareketleri. Emma içinde sıcak bir parıltı hissetti. Belki Büyükbaba haklıydı: bazı müzikler kalple duyulur.

Ama bir gün hayvanlar tuhaf davranmaya başladı. Kuşlar çılgınca daireler çizerek uçtu, tavşanlar ayaklarını yere vurdu ve Pip kuyruğu seğirerek oradan oraya koşturdu. Kirpi bile dikenli bir top olup yuvarlanarak çıkmayı reddetti. Emma çaldı da çaldı, ama hayvanlar daha da huzursuzlandı. Bir şeyler ters gidiyordu ve ne olduğunu bilmiyordu.

Emma telaşla Büyükbaba Elias'a koştı. 'Hayvanlar huzursuz, ama ne söylediklerini duyamıyorum!' diye ağladı. Büyükbaba tel çerçeveli gözlüklerini düzeltti ve elini okşadı. 'Belki yeni bir şekilde dinlemen gerekir,' dedi nazikçe. 'Kulaklarınla değil, gözlerinle ve kalbinle. Onları dikkatle izle.' Emma başını salladı, çözmeye kararlıydı.

Bahçeye dönen Emma hiç kıpırdamadan oturup izledi. Belirli notaları çaldığında Pip'in kulağının özel bir şekilde seğirdiğini fark etti. Kuşlar başka notalarda başlarını yana eğiyordu. Tavşanlar yalnızca alçak notalar çaldığında ayaklarını yere vuruyordu. 'Bu bir dil!' diye fısıldadı Emma. 'Müzik onlarla konuşuyor, onlar da karşılık veriyor!' Kısa kalıplar çalıp tepkileri izleyerek denemeler yapmaya başladı.

Emma her gün çalışarak hayvanların müzik dilini öğrendi. Pip cıvıldaııp minik patisiyle işaret ettiğinde, Emma yüksek ve hızlı bir ezgi çalıyordu. Pip başını sallayıp onu yaşlı meşe ağacına götürdü. Orada, koca altın gözleriyle yavaşça kırpın Yaşlı Baykuş Hoot bir dalda oturuyordu. Bir kanadında örülmüş ot bant vardı ve çok bilge görünüyordu. 'Huu,' dedi yumuşakça ve Emma dikkatle dinlemesi gerektiğini anladı.

Yaşlı Baykuş Hoot benekli gri ve kahverengi tüylerini açtı ve bir kalıpla ötmeye başladı. Emma bunun çaldığı müzikle eşleştiğini fark etti. Kalıbı kemanında taklit etti ve baykuş onaylayarak gözlerini kırptı. 'Hayvanlar sana bir şey söylemeye çalışıyor,' diye açıkladı Pip hareketleriyle. 'Dere kurudu ve su bulmak için yardımına ihtiyaçları var.' Emma sonunda anladı.

Emma uzun uzun düşündü. Dereyi tek başına düzeltemezdi, ama kimin düzeltebileceğini biliyordu. Büyükbaba Elias'a koştu ve her şeyi anlattı. 'Hayvanların suya ihtiyacı var,' dedi. 'Yardım edebilir misin?' Büyükbaba gülümsedi ve aletlerini getirdi. Birlikte Pip'i ve Yaşlı Baykuş Hoot'u ormanın derinliklerine kadar izlediler ve derenin dallar ve taşlarla tıkanıldığını buldular. Ekip çalışmasıyla onu temizlediler ve tatlı su yeniden akmaya başladı.

Hayvanlar kendi yöntemleriyle sevindi: kuşlar şarkı söyledi, sincaplar cıvıladı ve Yaşlı Baykuş Hoot mutlu bir ezgi öttü. Emma kemanını çaldı ve hâlâ hiçbir şey duymasa da neşeli müziği kalbinde hissetti. 'Yeni bir şekilde dinledin,' dedi Büyükbaba gururla. 'Bu en iyi dinleme biçimidir.' Emma gülümsedi, çilleri öğleden sonra güneşinde parlıyordu.

O günden sonra Emma, sessiz kemanıyla hayvanlarla konuşabilen kız olarak tanındı. Başkalarını anlamamanın bazen kulaklarınızdan fazlasıyla dinlemek anlamına geldiğini öğrendi. Pip ile en iyi arkadaş oldular ve Yaşlı Baykuş Hoot sık sık bahçesini ziyaret etti. Sessiz keman hiç de sessiz değildi; gizli müzikle doluydu, sadece onu duyacak birini bekliyordu.

Emma hâlâ her gün kemanını çalıyor ve orman hayvanları hâlâ etrafına toplanıyor. Bazen neşeli ezgiler çalıyor, bazen hüzünlü olanlar ve hayvanlar her zaman anlıyor. Gizli müziğin özel bir armağan olduğunu biliyor ve ihtiyaç duyduklarında arkadaşlarına yardım etmek için onu kullanıyor. Ormanın kıyısındaki küçük kulübe her zaman görünmez melodilerle dolu.

Ve eğer bir gün Emma'nın bahçesine giderseniz, çok sessizce oturup izleyin. Kulağı çentikli ve meşe palamudu başlıklı bir sincap ya da altın gözlü bilge yaşlı bir baykuş görebilirsiniz. Sizin duyamadığınız bir şeyi dinliyor olacaklar: gizli müzik çalan sessiz bir kemanı. Ve birini anlamanın en iyi yolunun yeni bir şekilde dinlemek olduğunu hatırlayacaksınız.